

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Η προσφεύγουσα είναι ιαπωνική φαρμακευτική εταιρία, η θυγατρική της οποίας παρασκεύαζε D-pantolactone και D-παντοθενικό ασβέστιο (Βιταμίνη Β5) και πυριδοξίνη (Βιταμίνη Β6) κατά την οικεία περίοδο. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμα στην προσφεύγουσα και σε επτά άλλες εταιρίες λόγω της συμμετοχής τους σε οκτώ χωριστές περιπτώσεις μυστικών συμπράξεων επιχειρήσεων (καρτέλ) για τη μεταξύ τους κατανομή της αγοράς και τον καθορισμό των τιμών των βιταμινούχων προϊόντων.

Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη διαπίστωση της Επιτροπής ότι παρέβη το άρθρο 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 53, παράγραφος 1, της Συμφωνίας ΕΟΧ με τη συμμετοχή της σε συμφωνίες που επηρεάζουν την κοινοτική αγορά και την αγορά του ΕΟΧ στον τομέα των βιταμινών Β5 και Β6. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ούτε τα πραγματικά περιστατικά τα οποία διαπίστωσε η Επιτροπή. Η προσφεύγουσα ζητεί, ωστόσο, την ακύρωση του άρθρου 3, στοιχείο στ', της αποφάσεως περί επιβολής προστίμου ύψους 23,4 εκατομμυρίων EUR στην προσφεύγουσα ή, επικουρικός, τη σημαντική μείωση του εν λόγω προστίμου.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ότι πρόβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του δικαίου ως προς τα πραγματικά περιστατικά και ότι παραβίασε τις κατευθυντήριες αρχές όσον αφορά την επιβολή προστίμων

- μη κατατάσσοντας την προσφεύγουσα σε μια τρίτη κατηγορία, μετά τη Hoffmann-La Roche και τη BASF, κατά τον καθορισμό του προστίμου σε σχέση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως, ή, επικουρικός και κατά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, μη κατατάσσοντας την προσφεύγουσα στη δεύτερη κατηγορία μαζί με τη BASF·
- μη θεωρώντας ότι η εκ μέρους της προσφεύγουσας μη πλήρης εφαρμογή της αφορώσας τη βιταμίνη Β5 συμφωνίας συνιστά ελαφρυντική περίσταση που δικαιολογεί σημαντική μείωση του βασικού ποσού του προστίμου·
- μη απαλλάσσοντας πλήρως την προσφεύγουσα και μη μειώνοντας σημαντικότερα, κατά ποσοστό 75 % έως 100 %, το πρόστιμο για την αφορώσα τη βιταμίνη Β5 παράβαση σύμφωνα με το τμήμα Β της ανακοινώσεως περί επεικείας λόγω του ότι η προσφεύγουσα επέδειξε πνεύμα συνεργασίας κατά τη διαδικασία ή, επικουρικός, μη μειώνοντας, λιγότερο έστω, το πρόστιμο, σύμφωνα με το τμήμα C ή το τμήμα D της ανακοινώσεως περί επεικείας.

**Προσφυγή της Associazione Bancaria Italiana (ABI) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 21 Φεβρουαρίου 2002**

(Υπόθεση T-36/02)

(2002/C 97/28)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Associazione Bancaria Italiana (ABI), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Alberto Santa Maria, Claudio Biscaretti di Ruffia, Giuseppe Pizzonia και Marcello Valenti, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Φεβρουαρίου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, την οποία εξέδωσε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Δεκεμβρίου 2001, λόγω παραβάσεως ουσιώδους διαδικαστικού τύπου και/ή λόγω αβάσιμης, αντιφατικής και/ή ελλιπούς αιτιολογήσεως της αποφάσεως, υπό την έννοια του άρθρου 253 της Συνθήκης ΕΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 87 ΕΚ και 77 ΕΚ και με τον κανονισμό 659/1999 του Συμβουλίου, όπως εκτίθεται στο ιστορικό της προσφυγής,
- επικουρικός, να ακυρώσει ολικώς ή μερικώς την εν λόγω απόφαση, βάσει του άρθρου 230, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, λόγω παραβάσεως ή εσφαλμένης εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ή εναλλακτικά του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχεία β' ή γ', της Συνθήκης ΕΚ, όπως επίσης εκτίθεται στο ιστορικό της προσφυγής,
- επικουρικότερον, στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο θεωρήσει, αντίθετα προς τα αιτήματα της προσφεύγουσας, ότι τα άρθρα του νόμου υπ. αριθ. 461, της 23ης Δεκεμβρίου 1998, και του νομοθετικού διατάγματος υπ. αριθ. 153, της 17ης Μαΐου 1999, τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, συνιστούν σύστημα κρατικών ενισχύσεων ασυμβίβαστο προς την κοινή αγορά, να μην αναγνωρίσει αναδρομική ισχύ στην προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής,

επιφυλάσσεται κάθε δικαίωματος.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, της 11ης Δεκεμβρίου 2001, σχετικά με το σύστημα κρατικών ενισχύσεων που έδωσε σε εφαρμογή η Ιταλία προς όφελος των τραπεζών [C/54/A/2000/EC (ex NN 70/2000)]. Το εν λόγω σύστημα ενισχύσεων απορρέει από την εφαρμογή του νόμου υπ. αριθ. 461, της 2ας Δεκεμβρίου 1998 — (νόμου Ciampi), καθώς και από το νομοθετικό διάταγμα υπ. αριθ. 153, της 17ης Μαΐου 1999, που προβλέπουν φορολογικά μέτρα για τις συγχωνεύσεις τραπεζών και την επαναμεταβίβαση υλικού εξοπλισμού, στο πλαίσιο του ενιαίου σχεδίου προωθήσεως της ιδιωτικοποιήσεως του τομέα.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα προβάλλει τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως και τα εξής επιχειρήματα:

- Τα φορολογικά μέτρα προς όφελος των συγχωνεύσεων τραπεζών δεν είναι επιλεκτικά και δεν συνιστούν *ad hoc* ενίσχυση. Συναφώς θεωρείται ότι η εισαγωγή φορολογικών κινήτρων, από το 1990, στην ιταλική νομοθεσία για τις πράξεις της προβλεπόμενης συγχωνεύσεως τραπεζών, με κύρια λειτουργία τη διευκόλυνση της ιδιωτικοποίησης του τομέα, έχει ως μοναδικό σκοπό να καταστήσει λειτουργικότερο το φορολογικό σύστημα και να το προσαρμόσει στη συγκεκριμένη εξέλιξη του ιταλικού τραπεζικού συστήματος.
- Τα προβλεπόμενα ευνοϊκά φορολογικά μέτρα για τις πράξεις επαναμεταβίβασης υλικού εξοπλισμού προς τα πιστωτικά ιδρύματα δεν συνιστούν ενισχύσεις, στον βαθμό που δεν ισοδυναμούν στην πράξη με παραίτηση του κράτους από φορολογικά έσοδα.
- Κανένα από τα ανωτέρω δύο φορολογικά μέτρα δεν νοθεύει ή απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό. Ως προς το σημείο αυτό η Επιτροπή δεν έχει προβεί σε καμία έρευνα. Συναφώς υπογραμμίζεται ότι οι ιταλικές τράπεζες βρίσκονται σε μειονεκτική θέση σε σχέση με τους λοιπούς κοινοτικούς τους ανταγωνιστές, λόγω της υψηλής φορολογίας που σπανίως απαντά σε άλλα κράτη μέλη.
- Τα φορολογικά μέτρα που προβλέφθηκαν για τις συγχωνεύσεις τραπεζών δεν επηρεάζουν το ενδοκοινοτικό εμπόριο.
- Έλλειψη αποδείξεων και αιτιολογίας ως προς το προβαλλόμενο αβάσιμο του ισχυρισμού που αφορά τις ενισχύσεις *de minimis*.
- Η άρνηση της καθής να προβεί σε συγκεκριμένη αξιολόγηση της επίδικης ιταλικής κανονιστικής ρυθμίσεως της στέρησε τη δυνατότητα να κατανοήσει καλύτερα την έκταση και το περιεχόμενό της· στην περίπτωση αυτή θα είχε τη δυνατότητα να βεβαιωθεί ως προς την ορθότητα της ρυθμίσεως από την άποψη του άρθρου 87, παράγραφος 1 και 3, ΕΚ, καθώς και να αξιολογήσει ορθά τη νομιμότητα του σκοπού της. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν κατανόησε ούτε το περιεχόμενο ούτε την έκταση της επίδικης ιταλικής ρυθμίσεως.
- Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή, κατά την αξιολόγηση της ενδεχόμενης μη συμβατότητας ορισμένων κανόνων του επίδικου νόμου με το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το στοιχείο της ενιαίας εφαρμογής και της συνέχειας των νόμων Amato (νόμος υπ. αριθ. 218, της 30ής Ιουλίου 1990) και Ciampi, το οποίο είχε ήδη ευρέως συζητηθεί ενώπιον της Επιτροπής στο

πλαίσιο της ενιαίας διαδικασίας ιδιωτικοποίησης του ιταλικού τραπεζικού συστήματος, η οποία ξεκίνησε με τον πρώτο από τους δύο νόμους. Συναφώς υποστηρίζεται ότι η καθής είχε αξιολογήσει ρητά τον νόμο Amato σε διάφορες περιπτώσεις, όσον αφορά τις τράπεζες της Σικελίας και την Banco di Napoli. Σε σχέση με το τελευταίο αυτό σημείο η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου.

**Προσφυγή της εταιρίας Groupe Danone κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2002**

(Υπόθεση T-38/02)

(2002/C 97/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρία Groupe Danone, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τους Antoine Winckler και Marc Waha, δικηγόρους, άσκησε στις 22 Φεβρουαρίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 230 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση·
- επικουρικά, να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση, βάσει του άρθρου 229 της Συνθήκης ΕΚ·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Η προσβαλλόμενη στην παρούσα υπόθεση απόφαση αφορά δύο συμπράξεις στην βελγική αγορά μπύρας. Η πρώτη σύμπραξη συνήφθη μεταξύ των εταιριών Interbrew NV και Brouwerijen Alken-Maes NV. Περιελάμβανε, ιδίως, γενικό σύμφωνο μη επιδέσεως, συμφωνία σχετικά με τις τιμές στο λιανικό εμπόριο και κατανομή της αγοράς «Ξενοδοχεία Εστιατόρια Καφετέριες» («horeca»). Η Επιτροπή δεν καταδίκασε την Alken-Maes για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη αυτή, αλλά μόνο τη μέτοχο που εκείνο το χρονικό διάστημα είχε την πλειοψηφία των μετοχών, ήτοι την προσφεύγουσα, λόγω της συμμετοχής της στη σύμπραξη και του γεγονότος ότι αποτελούσε με την Alken-Maes οικονομική ενότητα.